

щето, онѣзи мечти за невъзможното, онѣзи бъркотия въ началата, — съ една рѣчь, всичкитѣ ония злини отъ които никой не е свободенъ, може ли, казвамъ, да се намѣри нѣкой отъ тѣзи чловѣци който да не е почувствувалъ мирътъ и спокойствието да се повърне въ сърдцето му, когато, избѣгнѣжъ за една минута отъ уединението или отъ публичното мѣсто, се върне въ семейството? Кой не се е засрашилъ отъ тѣзи черни пушаци, хранени отъ единъ ожесточенъ мозъкъ? Кой не е осѣтилъ съжаление къмъ себе си когато вижда около себе си редъ, работа, прости добродѣтели и откровенна набожностъ, а той да отива по смѣшнитѣ притѣзания на разнебитенитѣ въображения? Нѣма съмнѣние, че сериозното и искренното съмнѣние има си величнето, но съ условие да не закача характерътъ и честта. Обаче, границата мѣжду теорията и дѣйствието мжчно може да се раздѣли. Когато веднѣжъ съмнѣнието привлече къмъ себе си дѣйствующитѣ начала на чловѣкътъ, мжчно е да се исцѣри съ теорията. Само примѣрътъ и до нѣйдѣ неосѣтната миризма на добродѣтелята може да възвърне на душата невинността ѝ и да събуди енергията ѝ.

Говорихъ за злинитѣ отъ прѣвъзнесенитѣ идеи. Има други злини които се раждатъ отъ грубостта на страститѣ. Просташкий материализмъ, грубото себелюбие, грубата распуснатостъ или истъгченитъ развратъ, найсетитѣ тѣзи глупава прония която го има за хвалба да осмива честнитѣ нѣща и да обижда великитѣ чувства, — съ една рѣчь, всичкитѣ тѣзи пороци сж принудени да мълчатъ при